

séges kalandor, a jobb sorsra érdemes bohém, Márton, a finom, mély, alázatosan érzelmes férfi, és Benedek a vágyakozás, a lendület, az eladott és nem kamatoztatott tudás és tehetség embere, igazi prókátor-fajta.

Három fiú, mint a mesében, és mind a három én vagyok, mind a három az apám, mind a három az öcsém, ezekből a színekből vagyunk kikeverve.

Apámnak már a keresztség kijelölte az útját, mikor az Ignác nevet kapta. Sehol másutt nem talákoztam ezzel a bizarr szokással, hogy a testvér nevét adják a születendő gyermeknek, aki így természetesen nem ifjabbik lesz, csak egy másik Ignác, az első szülött meg persze Márton, ahogy az apja, így évtizedeken keresztül két Márton, meg két Ignác él azonos vezetéknevvvel egy családban, egy közösségben. Apám az „Ignácok” bohémságát, léhaságát és rejtelmes vágyait kapta örökül, Márton a „Benedek” akaratos karrierizmusát és nagyravágyását, de mindketten kaptak Márton érzékenységből és félénkségből is. Élettelen, tartahatatlan keverékek, a fiúk akaratosak lettek és sérülékenyek, Juszti mama és Márton tata nem talált utat hozzájuk, nem értették a fiúk szárnyaló vágyait, különösen Ignácot nem lehetett követni, aki szinte szenvedett a saját álmai súlyától, de ez a béklyó soha le nem oldható...

